

Matemaattiset kaavat

Olen aina pitänyt matematiikasta ja siihen oleellisesti liittyvistä laskentakaavoista. Niihin kun laittaa tiedossa olevat luvut, niin moni asia saa päätepisteen, ratkaisu on löytynyt. Miten mahtava tunne se onkaan, kun saa laskettua sen tiedon minkä sillähetkellä kokee tarvitsevansa, on päätelty oikean kaavan ja puuttuva tuntematon tekijä on ratkennut. Elämään vaan kuuluu tapahtumia, joita ei voi sijoittaa mihinkään kaavaan, joko niiden yllätyksellisyyden tai käsittämättömyyden takia, vaikka järjellä ajatellen asia on päivänselvä lopputulos, jossakin vaiheessa elämän kiertoa.

Omalla kohdallani noin vuosi sitten sain puhelun, jonka tietoa en vieläkään osaa kokonaisuutena sijoittaa maailmaani, päätepiste tähän on sisimmässäni hämärän peitossa. Veljeni Matti oli kuollut. Olin jo muutamia viikkoja kerännyt lauseita perinteiseen onnittelukorttiin: kyläkauppias, pulttitehdas, luontoihminen, marjaretki, kalastus, pyöräily, hiihtolenkki, makkaranpaisto, kevättulva, muuttolinnut, valmistauduimmehan viettämään 70-vuotis syntymäpäiviä.

Tilanne vaihtui aivan toisenlaiseen tilaisuuteen, löysin itseni valitsemassa kukkalaitteen muistovärssyä. Ei auttanut pythagoraan-lauseke, veljeni pravuurinumero ratkaisuisissa, joita rakennuskökissä porukalla tehtiin, ja joka kehittyi vuosien myötä suvun sisäiseksi huumoriksi, ei pythagoraa ilman Mattia eikä Mattia ilman pythagoraa.

Kaipuun ja muisteluiden vuosi on ajanlaskussa vierähtänyt yhden ympyrän, toisen alkaessa hyräilen muistotilaisuudessa soitettua veljeni lempikappaletta:

Aavan meren tuolla puolen jossakin on maa
Missä onnen kaukorantaan laine liplattaa
Missä kukat kauneimmat luo aina loistettaan
Siellä huolet huomisen voi jäädä unholaan

Toivottavasti sanat tuovat hieman lohtua kaikille heille, joiden mielessä myllertää, muuttuvia tekijöitä elämässä riittää ja selkeä kaava ratkaisuineen on hukassa.

Irja Visuri